

opusdei.org

Prelatens brev (november 2008)

Biskop Echevarriás
månadsbrev kretsar kring den
skatt Kyrkan är. Prelaten
föreslår några konkreta
insatser för att älska och tjäna
henne.

2008-11-11

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

För några dagar sedan avslutades
den ordinarie biskopssynoden där
jag med glädje ännu en gång

handgripligen kunnat erfara Kyrkans enhet och universalitet. Jag har också blivit rörd av det förtroende för Opus Deis arbete som många synodfäder från olika länder visade mig:

åtskilliga tackade för den apostoliska tjänst som Verkets medlemmar och medarbetare genomför i deras stift, och andra uppmanade mig att så snart som möjligt börja verka apostoliskt på fast basis i deras länder eller regioner. Jag tänkte ofta på vår Faders drömmar då han påminde oss om att man väntar på oss på många platser, medan han bad för den kommande uppgiften.

Inför dessa uttryck för intresse och tillgivenhet, inför så många brådskande uppmaningar, tänkte jag allt oftare på dessa ord: »Jesus, människor! ... Apostoliska människor. För dig och för att förhärliga dig.«[1] Låt oss dagligen sprida ut detta utrop som vår Fader vill skall genljuda i våra hjärtan,

samtidigt som han hjälper oss från himlen.

Att känna med Kyrkans behov i alla världsdelar utmärker och kommer alltid att utmärka kristna. Denna djupa hållning i hjärtat visar sig alldeles tydligt och klart idag på Alla helgons dag. Den högtid vi firar inbjuder oss inte bara till att komma ihåg den ofantliga skaran av saliga själar, den förmedlar också en inbjudan att fördjupa oss i Kyrkans mysterium, som vi är en del av, vi som fortfarande pilgrimsvandrar på jorden och de som renas i skärselden och de som redan gläder sig med Gud i himlen.

Jag kommer aldrig att glömma den oerhörda glädje med vilken den helige Josemaría uttryckte denna sanning. »I den heliga Kyrkan finner vi katoliker vår tro, våra rättesnören, vår bön, vårt sinne för broderskap, gemenskapen med alla våra avlidna

bröder och systrar som renar sig i skärselden – den lidande Kyrkan – eller som redan åtnjuter det saliga skådandet av Gud – den triumferande Kyrkan – och i evighet älskar den trefalt helige Guden. Sådan är den Kyrka som är här i världen men samtidigt når bortom historien. Kyrkan som föddes i skydd av den heliga Jungfruns mantel och som fortsätter – på jorden och i himlen – att hedra henne som moder.«[2]

En av den helige Paulus huvudlärdomar kretsar just kring Kyrkans väsen: han talar till oss om Herrens lärjungar som kallats samman av Gud Fadern och förenats av den helige Ande för att utgöra Kristi mystiska kropp. Benedikt XVI har understrukt detta vid flera tillfällen under detta år som tillägnats hedningarnas apostel. Jag inbjuder er att betrakta dessa sanningar de kommande veckorna

med hans undervisning som stöd. Jag hoppas att Gud som en frukt av detta betraktande får kärleken till vår moder Kyrkan att bli starkare i var och en av oss och likaså viljan att tjäna henne som Kyrkan vill bli tjänad, i vilken omständighet vi än befinner oss i.

Påven uppmuntrar oss att framför allt betänka att Apostelns »första kontakt med Jesus som person ägde rum genom vittnesbördet av den kristna gemenskapen i Jerusalem (...). Historien visar oss att man vanligtvis kommer till Jesus genom Kyrkan.«[3] Den helige Fadern säger att denna första kontakt med Kyrkan (en andlig och samtidigt synlig verklighet) ibland kan vara »en stormig kontakt (som fallet var med Saul). Så snart han lärde känna den nya gruppen av troende blev han på en gång deras grymme förföljare. Det erkänner han själv vid tre tillfällen i olika brev«.[4] Vanligtvis måste det

inte hända så, framför allt om vi kristna försöker återspegla Jesus troget i våra ord och i vårt uppförande. På väg till Damaskus förstod den helige Paulus att »när han förföljde Kyrkan, förföljde han Kristus. Paulus omvände sig därför samtidigt till Kristus och till Kyrkan. På detta sätt kan man förstå – sammanfattar Benedikt XVI – varför Kyrkan var så närvarande i den helige Paulus tanke, hjärta och aktivitet«. [5]

Låt oss på nytt betrakta den uppståndne Kristus ord. På Sauls fråga – *Vem är du herre?* – svarade Herren: *Jag är Jesus, den som du förföljer.* [6] »I själva verket finns hela läran om Kyrkan som Kristi kropp sammanfattad i detta utrop av den Återuppståndne som omvandlade Sauls liv. Kristus drog sig inte tillbaka till himlen och lämnade kvar en skara efterföljare på jorden som skulle driva ”hans sak”. Kyrkan är

inte ett sällskap som vill främja en viss sak. I hennes fall handlar det inte om en sak. Det handlar om Jesus Kristus som person, som även som Återuppstånden fortsätter att vara ”kött”. Han har ”kött och ben” (Luk 24:39), som den Återuppståndne säger i Lukasevangeliet inför lärjungarna som trodde att han var en ande. Han har kropp. Han är personligen närvarande i sin Kyrka.«[7]

Låt oss i ljuset av dessa tankar fördjupa oss mer i det faktum att varje förolämpning mot Kyrkan – mot hennes lära, sakrament och institutioner, mot hennes herdar, i synnerhet mot hennes synliga överhuvud, Påven – innebär att förakta Jesus Kristus själv. Den Kyrka vi ser här på jorden är ju, trots de brister och fel som vi hennes medlemmar bär med oss, alltid *Guds Kyrka*, som Paulus upprepar otaliga gånger: det folk som Gud Fadern har

kallat samman i sin närhet; Kristi kropp, som Jesus Kristus har grundat till priset av sitt blod för att förlänga sin närvaro i historien ända till tidernas slut; den helige Andes tempel som byggs upp som Guds sanna boning bland människor. Med orden av en kyrkofader, som Andra Vatikankonciliet gjorde till sina egna: »på detta sätt framträder Kyrkan som ett folk, ”förenat genom Faderns, Sonens och den helige Andes enhet.”«[8]

Guds enhet och trefaldighet utgör därför den yttersta grunden för Kyrkans sanna och innersta väsen. Därför »begår de ett allvarligt misstag som gör åtskillnad mellan en "*karismatisk*" Kyrka – som skulle vara den som Kristus faktiskt grundade – och en annan juridisk eller "*institutionell*" Kyrka, ett verk av människor som endast är en följd av historiska tillfälligheter. Det finns bara en Kyrka. Kristus har grundat

en enda Kyrka som är på samma gång synlig och osynlig, med en hierarkisk och organiserad kropp, med en grundläggande struktur som är grundad på gudomlig rätt och med ett eget övernaturligt liv som besjalar, upprätthåller och levandegör henne«. [9]

Den upphöjda vision av Kyrkan som den helige Paulus beskriver i sina brev förklarar den styrka med vilken han agerar när hennes enhet eller universalitet står på spel. Till de kristna i Korint, som hade en tendens att dela upp sig i motsatta grupper, uppmanar han: *[jag har] fått höra, mina bröder, att det förekommer motsättningar bland er. Vad jag menar är att ni alla säger: "Jag hör till Paulus", eller "Jag hör till Apollos, eller "Jag hör till Kefas", eller "Jag hör till Kristus". Har Kristus blivit delad? Var det kanske Paulus som korsfästes för er, eller var det i Paulus namn ni döptes?* [10]

Att försvara denna helige Moders
enhet var en förhärskande lidelse i
Apostelns liv, vilket det också var att
försvara dess universalitet. »Från
den allra första stunden – lär Påven –
hade han förstått att denna
verklighet inte bara var menad för
judarna, en särskild grupp
människor, utan hade en universell
giltighet och berörde alla, eftersom
Gud är en Gud för alla.«[11] Inför
faran att den första kristna
gemenskapen skulle hållas instängd
innanför synagogans gränser,
förklarar det så kallade konciliet i
Jerusalem att alla män och kvinnor,
från vilket folkslag, språk och land
som helst är kallade att tillhöra Kristi
Kyrka helt och hållet[12], där ingen
längre är *jude eller grek, slav eller fri,
man eller kvinna. Alla är ni ett i
Kristus Jesus.*[13]

Från denna tillhörighet till Kristi
Kyrka härstammar »vår plikt att
verkligen leva enligt Kristus.

Härifrån kommer också den helige Paulus uppmaningar i samband med de olika karismer som ger den kristna gemenskapen liv och struktur. Alla går tillbaka till en och samma källa, som är Faderns och Sonens Ande, i vetskapen att ingen i Kyrkan saknar någon karism eftersom, som Aposteln skriver, ”hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta”(1 Kor 12:7)«. [14]

Är din bön *pro unitate apostolatus* uppriktigt from? Hur ber du för alla dem som ger hela sitt liv för Kyrkan? När din bön den mest avlägsna plats där man arbetar för Kristus?

Hur mycket måste vi inte tacka Gud för att ha velat att Kyrkan skulle vara en men samtidigt så varierad! Vilken respekt bör vi inte visa alla de uttryck som den helige Ande vill pryda Kristi brud med! »I Kyrkan finns det olika ämbeten, men deras syfte är ett och samma: att helga människorna. Alla kristna deltar på

något sätt i denna uppgift genom det insegel de erhållit genom dopets och bekräftelsens sakrament. Alla bör vi känna oss medansvariga för Kyrkans uppdrag, som är Kristi uppdrag.» .

[15]Det finns inte en enda person för mycket i Kyrkan: vi är alla nödvändiga. Det viktiga är att vara i gemenskap med det synliga huvudet, med alla herdar och hela Guds folk, var och en enligt det kall och den nåd man har fått ta emot.

Inom ramen för den helige Paulus lära om Kyrkan får Verkets teologiska och juridiska verklighet – som är en liten del av Kyrkan – hela sin betydelse. Jag tycker om att tänka på det när det särskilda marianska år som jag utlyste för att ihågkomma silverjubileet av Påvens upprättande av prelaturen är på väg att avslutas. Opus Deis apostoliska arbete – dess lekmäns och prästers arbete – är nödvändigtvis ett bidrag till de partikulära kyrkornas pastorala

livskraft där prelaturen lever och verkar.

Detta påminde Guds tjänare Johannes Paulus II med väldig stor tillgivenhet då han talade om "Opus Deis hierarkiska väsen" och tillade: »Lekmännens tillhörighet till såväl den egna partikulära kyrkan som prelaturen som de är inlemmade i har till följd att prelaturens specifika uppdrag mynnar ut i varje partikulär kyrkas evangelisationsåtagande, som Andra Vatikanconciliet förutsåg då man lade upp personalprelaturernas utformning.«[\[16\]](#)

Detta är ett till tecken på något som Benedikt XVI underströk nyligen: »"Guds Kyrka" är inte summan av olika lokala kyrkor utan de olika lokala kyrkorna förverkligar i sig den enda Guds Kyrka. Alla tillsammans är de "Guds Kyrka" som föregår de lokala kyrkorna och som uttrycks, förverkligas, i dem.«[\[17\]](#) Opus Dei,

som står till Kyrkans, Påvens och alla människors tjänst, når detta mål som en av de institutioner som Påven kan upprätta för att utföra särskilda pastoral uppgifter: »*i denna egenskap* tillhör (dessa institutioner) den universella Kyrkan, även om dess medlemmar samtidigt är medlemmar i de lokala kyrkor där de lever och arbetar (...). Detta skadar inte den lokala kyrkans enhet som är grundad i biskopen, utan bidrar tvärtom till att ge denna enhet den inre mångfalden som hör till gemenskapen.«[18]

I detta sammanhang är jag glad att kunna meddela er att man redan har inlett det apostoliska arbetet på fast basis i Indonesien, och att det inte är långt kvar, om Gud vill, innan det första centret i Bukarest öppnas. Man förbereder också arbetet på fast basis i Bulgarien och Korea. Jag anförtror den apostoliska expansionen till dessa platser och till

så många andra åt er bön och åt andras som deltar i Verkets arbete.

I vår Faders fotspår bad jag inför bilden av den mirakulösa Medaljen på Rue du Bac i Paris. Där frambar jag er bön till Jungfru Maria, så att hon hjälper oss att förverkliga det stora undret att omvandla det vardagliga livet till heroisk helighet. Låt oss dessa sista dagar under det marianska året och resten av vårt liv hålla fast vid Jungfru Marias hand och uppfylla hennes anvisning till tjänarna i Kana: *gör det han säger åt er*.^[19] Låt oss försöka efterlikna dessa tjänare med viljan att svara *usque ad summum*, helt och hållet, med bön och arbete.

Jag vill inte sluta utan att ännu en gång be er att ni förenar er med mina böneämnen, särskilt i Mässan. Be dessa dagar för de bröder till er som jag kommer att diakonviga i

Rom den 22 november, aftonen före
Kristi Konungs högtid.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 november 2008

[1] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr
804. [2] Den helige Josemaría,
Predikan *El fin sobrenatural de la
Iglesia*, 28/5 1972.

[3] Benedikt XVI, *Tal vid den
allmänna audiensen*, 22/11 2006.

[4] *Ibid.* [5] *Ibid.* [6] Apg 9:5.

[7] Benedikt XVI, *Predikan vid
invigandet av Paulusåret*, 28/6 2008.

[8] Andra Vatikankonciliet, Dogm
konst *Lumen gentium*, nr 4; jfr Den
helige Cyprianus, *Traktat över Fader
vår*, 23.

[9] Den helige Josemaría, Predikan *El fin sobrenatural de la Iglesia*, 28/5 1972.

[10] 1 Kor 1:11-13.

[11] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 25/10 2006.

[12] Jfr Apg 15:23-29.

[13] Gal 3:28.

[14] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 22/11 2006.

[15] Den helige Josemaría, Predikan *Lealtad a la Iglesia*, 4/6 1972.

[16] Johannes Paulus II, *Tal till deltagarna vid Studiedagarna runt det apostoliska brevet "Novo millennio ineunte"*, 17/3 2001.

[17] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 15/10 2008.

[18] Troskongregationen, Brev
Communio notio, 28/5 1992, nr 16.

[19] Joh 2:5.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-november-2008/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-november-2008/)
(2025-08-07)